

Hồi 9

Đoạn Hồn Nộ Hải Tiềm Long Ẩn Đăng Đảo Tầm Hung Biển Hận Trường

Hai tay nắm lấy thanh trường thương Lỗ Dũng tự lẩm bẩm :

- Mẹ nó ! nếu sớm biết có ngày hôm nay thì ta đã học bơi lội từ nhỏ !

Huyết Phán Lãnh Vân Tiêu lạnh lùng :

- Nếu người có học bơi lội sớm thì bây giờ cũng không có đất dụng võ đâu?

Thanh âm vừa dứt thì một gã đại hán cụt tay nổi lên trên mặt biển. Hình như hung khí đang hừng hực trong người, Lỗ Dung không cần phân biệt rõ là ai, gã chỉ chờ có thể vội vung mạnh thanh trường thương như bài sơn giáng xuống đầu kẻ bất hạnh. Một tiếng rú thảm khốc kèm theo một vòi máu phụt lên cao, gã đại hán chìm lỉm xuống lòng đại dương. Lúc này máu trên mặt biển không phải chỉ là những vòng tròn nhỏ nữa mà bắt đầu lan rộng khắp mặt nước trông thật khủng khiếp ! Bốc Tà Tư Không Linh quay lại nhìn Lỗ Dũng nghiêm sắc mặt nói :

- Tam đệ ! Phải nhìn thật rõ người rồi hãy động thủ ! Thiên Kỳ cũng chuẩn bị lên rồi đó

Lỗ Dũng hơi giật mình nói :

- Làm sao đại ca biết được điều đó?

Huyết Phán lạnh nhạt :

- Người là một thằng ngốc !

- Ngốc? ta ngốc ở chỗ nào?

Bốc Tà chỉ xuống mặt biển nói :

- Căn cứ vào những vết máu trên mặt biển thì các thủ hạ của Tất Thiên Đức đã bị hạ thủ gần hết. Tất Thiên Đức đã phải độc đấu với Đồng Thiên Kỳ dưới nước

Đúng vào lúc đó, từ dưới đáy nước vọt lên hai người. Quả nhiên là Nộ Hải Hung Sát và Đồng Thiên Kỳ vẫn với khuôn mặt lạnh lùng như trước ! Cục diện có vẻ đã thay đổi, thanh trường kiếm trong tay của Tất Thiên Đức đã gây đoạn ánh mắt của lão long lên sòng sọc vừa hận thù vừa kinh hoảng như không còn cách gì để đè nén tron lòng nữa.

Thiên Kỳ nhìn lão cười nhạt :

- Hiện tại chỉ còn một mình tôn giá

Lời Thiên Kỳ vừa dứt thì lại một người nữa trôi lên khỏi mặt nước chính là Mai Phụng Linh. Nàng vừa nhìn thấy Thiên Kỳ trước mặt mình cơ hồ như không nén được xúc động, giọng oanh đã vang lên hồi hộp :

- Đồng công tử ! Huynh vẫn bình an chứ?

Thiên Kỳ nhẹ nhàng nói:

- Đa tạ cô nương đã có dạ quan hoài!

Vừa nhìn thấy Phụng Linh, Tất Thiên lúc càng thêm lo lắng, lão đổi sắc mặt làm ra vẻ cứng rắn:

- Mai cô nương đã hồi phục công lực như xưa thật đáng mừng, đáng mừng ! Tốt, đến đây ! Cả hai cùng liên thủ để ta thanh toán một lần cho khỏi nhọc sức !

Lời nói lão tuy ngạo nghễ song trên khuôn mặt lão không thể dấu được vẻ hoảng hốt

Nghe vậy, Thiên Kỳ cười nhạt :

- Tôn giá có xứng đáng như thế không?

Đoạn chàng quay lại phía Phụng Linh dịu dàng :

- Mai cô nương ! biển sâu nước lạnh xin cô nương hãy lên thuyền.

Vừa nhìn thấy Thiên Kỳ quay về phía Phụng Linh, ánh mắt của Tất Thiên Đức lộ vẻ hung hiểm. Lão men theo con sóng tạt qua từ từ di chuyển về phía Thiên Kỳ. Phía bên kia, giọng Phụng Linh ngọt ngào :

- Đồng công tử ! Tôi quyết không xuất thủ, nhưng tôi phải ở lại nơi này...

Câu nói chưa dứt song hình như cảm thấy then thùng, nàng bỏ lửng câu nói. Bên kia Tất Thiên Đức đã từ từ đưa ra song chủy, cự ly giữa lão và Thiên kỳ chỉ còn lại năm thước. Thiên Kỳ vẫn như không hay biết, chàng vẫn nhẹ nhàng với Phụng Linh :

- Mai cô nương ! chẳng lẽ cô nương còn...

Câu nói của chàng chưa dứt thì tiếng quát của Tư Không Linh vang lên cắt đứt:

- Coi chừng !

Thiên Kỳ thoáng giật mình song phản ứng của chàng nhanh còn hơn điện chớp, chàng nắm lấy Phụng Linh vọt biển mất xuống lòng biển cả.

Nhìn chằm chằm vào mặt biển đầy máu đỏ, Thần Châu Tam Tà càng lúc càng giật mình với bản lĩnh của chàng trai chưa rõ thân thế này. Tam Tà đã hơn nửa đời bôn tẩu trên giang hồ, họ đã gặp qua không biết bao nhiêu là cao thủ thượng đẳng nên tự tin rằng trong hàng cao thủ giới trung niên của võ lâm đương thời, thật khó có thể có

người nào qua mặt được võ công của họ, ấy vậy mà càng lúc họ càng cảm thấy mình càng thua kém chàng thiếu niên chưa từng nghe tên tuổi này. Sáu luồng nhãn quang của Thần Châu Tam Tà căng thẳng nhìn vào những vết máu đỏ đang loang dần trên mặt biển do những con sóng không ngừng xao động tái tạo lại màu xanh thanh bình của đại dương.

Đột nhiên Lỗ Dũng chỉ tay về phía mặt biển phía trước chừng mười trượng hô hoán lên:

- Lão tặc đào tẩu kìa !

Lỗ Dũng vừa la vừa chỉ vừa nháy cởn lên như muốn lao xuống truy đuổi. Tư Không Linh giật mình vội bước lên nắm lấy gã sư đệ nóng nảy, trầm giọng nói:

- Lão Tam ! Người muốn uống nước biển sao?

Khuôn mặt đen sì của Lỗ Dũng chợt hồng lên, gã buột miệng nói:

- Ta quên rằng đây là mặt biển, nhưng chẳng lẽ để cho lão quái này trốn thoát?

Huyết Phán này giờ vẫn nhìn chăm chú trên mặt biển lúc này mới mở lời:

- Thật ra không cần người lo những chuyện vô ích như vậy.

Lỗ Dũng vốn người dân dã, bản tính thô thiển cương trực, thành tâm nhưng nóng nảy, gã liền quay lại phía Huyết Phán tròn mắt:

- Thế người muốn cho lão trốn thoát sao?

Lúc này Tư Không Linh lại đang nhìn chăm chăm trên mặt biển phía xa xa, nghe Lỗ Dũng nói vậy lão vội vàng nói:

- Lão Tam ! Người hãy nhìn kỹ trên mặt biển rồi hẩn nói.

Câu nói của lão nghe vẫn lạnh lùng song trong âm sắc vẫn không dấu được vẻ kinh ngạc. Lỗ Dũng giật mình nhìn lên, ánh mắt vừa đến nơi gã lại một lần nữa giật bắn mình buột miệng la lên :

- Quái ! tiểu tử này đến đó từ bao giờ ! hẩn mọc cánh ư?

Thực vậy, không biết tự bao giờ Thiên Kỳ và Phụng Linh đã xuất hiện trước mặt Nộ Hải Hung Sát chừng năm thước. Tất Thiên Đức không thể nào ngờ Thiên Kỳ truy đuổi với một tốc độ kinh khủng như vậy, lão giật bắn mình hoảng loạn. Thiên Kỳ nhìn quanh một vòng trên mặt biển, chàng lại lạnh lùng lặp lại:

- Hiện tại chỉ còn một mình tôn giá đó thôi !

Tất Thiên Đức lặng nhìn thanh kiếm đã gãy đoạn trên tay mình, cảm thấy một luồng khí lạnh như đang chạy khắp châu thân, lão buột miệng :

- Người quyết bức lão phu vào tuyệt lộ ư?

Thiên Kỳ vẫn với nét mặt lạnh lùng:

- Tất nhiên căn cứ vào lập trường của chúng ta, tại hạ không có lý do gì phải lặn qua mười mấy trượng để đưa tiền tôn giá !

Một cuộc chiến sinh tử ắt phải xảy ra đó là điều không nằm ngoài dự liệu của Nộ Hải Hung Sát nên lão cũng không lấy gì làm ngạc nhiên lắm. Điều lão lo lắng nhất là binh khí của lão đã bị gãy. Lão nhìn vào thanh kiếm chỉ còn chừng mấy tấc, đôi lông mày lão chau lại, đoạn lão đưa hai tay lên cao rồi buông thõng năm ngón tay thả rơi thanh kiếm giọng lão vẫn trở lại lạnh lùng :

- Hai người hãy liên thủ lại, lão phu chỉ dùng đôi bàn tay không đưa các người về bên kia thế giới !

Thiên Kỳ hừ lên một tiếng lạnh lùng khinh miệt nói :

- Hai người chúng ta hên thủ thì tôn giá không đủ sức...

Tất Thiên Đức vội vàng ngắt lời :

- Vậy thì lão phu dùng tay không để đối phó với một mình người thôi !. !

Nhìn lên cây nhuyễn tiên trong suốt như bạch trong tay mình, ánh mắt lạnh lùng của Thiên Kỳ theo đầu roi nhìn thẳng vào mặt của Thiên Đức, bình thản nói :

- Nếu tôn giá muốn thì ta cũng không dùng đến vũ khí này.

Phụng Linh nghe vậy nàng cảm thấy lo cho sự an nguy của Thiên Kỳ vội vàng lên tiếng :

- Đồng công tử ! bọn họ không tuân thủ theo đạo lý giang hồ, chúng ta cần gì phải tuân thủ !

Nộ Hải Hung Sát quanh co mãi chỉ nhằm mục đích khích cho Thiên Kỳ dùng tay không đơn độc đấu với lão song không ngờ Mai Phụng Linh lại phá đám như vậy, lòng lão hơi thất vọng, song không để lộ ra ngoài, tâm cơ lão thâm trầm xoay chuyển sang hướng khác. Lão bèn cười lớn lên nói :

- Ha... ha, lời của Mai cô nương không sai chút nào. Nếu hôm nay ta và Thiên Kỳ đổi vị trí cho nhau thì ta cũng quyết không buông vũ khí để quyết chiến tay không.

Thiên Kỳ bình thản nói :

- Giả sử tôn giá nhìn kỹ những thủ hạ xả thân vì tôn giá đã chết dưới tay ta như thế nào thì chắc tôn giá cũng không cần phải tìm cách cho ta phải hạ vũ khí đâu

Nói đoạn chàng nhẹ nhàng gắn thanh roi bạch ngọc vào thắt lưng. Phụng Linh nhìn tỏ vẻ vô cùng lo lắng vội nói:

- Đồng công tử, chàng ...

Nộ Hải Hung Sát hình như sợ Mai Phụng Linh làm Thiên Kỳ đổi ý, bèn tiến tới trầm giọng nói :

- Đồng Thiên Kỳ ! người có biết rằng cái dũng khí nhất thời của người là điều tối kỵ của võ lâm không?

Cùng với câu nói là song chưởng của lão đề tụ công lực đưa ngang trước ngực.

Nốt ruồi son trên huyết mi tâm của Thiên Kỳ lại nổi ửng lên đỏ thắm như chuẩn bị nhỏ xuống những giọt máu tươi, chàng nói từng tiếng lạnh lùng tàn khốc :

- Bằng hữu ! có lẽ người cho rằng gian kế của mình đã thành công nên không chú ý tới sinh mạng của người đang lúc mình chí treo chuông.

Tất Thiên Đức đưa cao song chưởng cười đắc ý:

- Lão phu cho rằng mọi việc sẽ hoàn toàn trái ngược. Thiên Kỳ ! người hãy chuẩn bị đi?

Thiên Kỳ vẫn bình thản, lạnh lùng nói:

- Tôn giá động thủ trước đi.

Đây thật là cơ hội tốt nhất cho Tất thiên Đức, tuy rằng lão biết sở dĩ Thiên Kỳ không tỏ ra có sự chuẩn bị nào là tỏ ý khinh miệt lão song tình thế trước mắt buộc lão phải bất chấp thủ đoạn miễn là thủ thắng. Lão ngậm vận hết toàn lực nổi mình lên trên mặt nước, đôi tròng mắt linh hoạt liến thoắng song chưa vội ra tay, lão trầm giọng nói :

- Người hãy chuẩn bị đi ! ta không muốn chiếm phần lợi thế trước một kẻ hậu sinh như người rồi để lại miệng tiếng trên võ lâm.

Cùng với giọng lưỡi tỏ vẻ khí phách của một bậc tôn trưởng trên giang hồ lão đã tụ hết toàn lực vào song chưởng

Thiên Kỳ nhếch miệng cười tỏ vẻ khinh miệt :

- Giá mà câu nói này xuất phát từ đáy lòng của tôn giá...

Câu nói của Thiên Kỳ chưa dứt thì Tất Thiên Đức đã quát lên một tiếng như sấm nổ:

- Chết này !

Cùng với tiếng quát là song chưởng của lão đẩy ra khí thế như đảo hải bài sơn. Kinh lực khủng khiếp cuộn sóng lên như bão tố cuồng phong khí thế thật là uy mãnh !

Thần Châu Tam Tà nhìn từ xa đồng giạt thót mình, Tư Không Linh vốn đã muốn lên tiếng để đả phá gian kế của lão Nộ Hải Hung Sát thế nhưng hành động của Tất Thiên Đức nhanh hơn nhiều so với dự định của Bốc Tà. Mai Phụng linh giạt mình biến sắc, nàng buột miệng :

- Đồng công tử....

Song một tiếng cười lạnh tím người vang lên cắt đứt câu nói của nàng. Không ai thấy Thiên Kỳ đưa song chưởng lên như thế nào, thế nhưng cơ hồ như chàng xuất thủ còn trước cả Tất Thiên Đức. Chưởng phong của lão Thiên Đức vừa khởi lên thì song chưởng của Thiên Kỳ đã ập đến. Tất Thiên Đức chỉ mới vừa đặc ý với gian kế của mình thì trong thoáng chốc đã tan biến như bọt nước, lão giật mình biến sắc, và cũng chính trong lúc này ánh mắt lão đã bắt gặp hình ảnh hai con rồng sống động như thật từ trong trung tâm chưởng phong của Thiên Kỳ. Lòng Thiên Đức như lắng nhanh xuống, lão buột miệng hô lên:

- Tiềm Long...

"Bình" một tiếng nhẹ nhàng vang lên, sóng nước giữa hai cao thủ chợt lặng yên như cũ.

Thiên Kỳ vẫn đứng bình chân như trước, song Tất Thiên Đức thoái lui gần ba thước. Mai Phụng Linh nhìn vụt lên người của Thiên Kỳ, sau khi biết chắc ý trung nhân không mệnh hệ gì nàng mới nhìn sang phía Thiên Đức. Điều làm nàng ngạc nhiên là sau đối chưởng khấp khểnh như vậy mà không ai tỏ vẻ bị thương cả.

Thiên Kỳ nhìn lạnh nhạt vào khuôn mặt của Thiên Đức.

Trong lòng Thiên Đức tuy lấy làm kinh hãi, lão biết Thiên Kỳ mang trên người cả một thiên cổ kỳ học song sau đối chưởng lão cảm thấy hoài nghi. Lão biết rằng mình không đủ bản lĩnh để chống chọi với Tiềm Long Chưởng song sau khi đối chưởng lão không hề mất mạng rồi mà ngay cả bị thương cũng không. Đôi mắt thâm hiểm của lão lại trùm lên người của Thiên Kỳ, hình như bây giờ lão lại tin rằng điều hoài nghi của mình là đúng vậy nên lão cười lên lạnh lùng cao ngạo :

- Ha... ha... ta chỉ lấy làm ngạc nhiên vì sao người còn chưa chết.

Thiên Kỳ điềm nhiên:

- Tất Thiên Đức ! Sự thật đã phơi bày trước mắt tôn giá. Ta không thích nhiều lời, sở dĩ ta còn lưu lại mạng sống của tôn giá cho đến bây giờ vì còn một lời ta chưa nói hết mà tôn giá là người cần nghe

Thanh âm của câu nói có một ngữ khí bình thản đến khác thường khiến người nghe có cảm giác ngạt thở. Thiên Đức thoáng giật mình song lão vội trấn tĩnh lại rồi cất giọng cười cuồng ngạo :

- Ha... ha... Đồng Thiên Kỳ ! Trong cuộc chiến hôm nay kẻ thắng được tất, người không cần phải quanh co nhiều lời. Người cho rằng có thể giải quyết cục diện hôm nay sao? Ha.. ha... người muốn nói gì thì hãy nói đi song hãy nhớ đó là câu nói cuối cùng của người đó,

Thiên Đức vẫn cho rằng Thiên Kỳ vì tuổi hầy còn trẻ nên dù mang quyết học trên người song chưa lãnh thụ được mấy thành nên phải kéo dài thời gian để điều hòa hơi thở.

Thiên Kỳ vẫn không hề đổi sắc mặt, điềm nhiên nói :

- Đồng môn đã nói qua rồi, giả sử những điều người nói là xuất phát từ tấm lòng thành, thì may ra trên võ lâm còn có chỗ cho người kéo dài hơi thở, thế nhưng sự thực lại chứng minh sự gian manh của người, thật đáng tiếc

Thiên Đức vẫn ngạo nghễ :

- Lời cuối cùng của người xong chưa?

Thiên Kỳ cười lạnh lẽo :

- Tôn giá phải về cõi tịnh độ rồi, động thủ đi.

Từ trước đến sau thủy trung Thiên Kỳ vẫn giữ được giọng nói bình thản lạnh lùng không hề thay đổi, nghe như giọng của tử thần đang kêu gọi những sinh linh về với cõi vĩnh hằng. Thiên Đức vừa trấn định an tâm một lúc thì dẩu cảm thấy dao động, nhiều năm bôn tẩu trên giang hồ đã tích lũy cho lão một kinh nghiệm về nhận biết sự nguy hiểm đang cận kề. Đôi mắt lão chuyển động rất nhanh rồi cất tiếng như trước :

- Lần này thì ai động thủ trước?

Lão vừa nói vừa huy động chân khí tụ mẫn trên song chưởng. Thiên Kỳ nghe lão hỏi liền cười lên thành tiếng :

- Ha... ha.. trong lòng tôn giá chắc đã biết trước lần này thì ai nên động thủ trước rồi chứ?

Tất Thiên Đức hơi chấn động tâm linh, song chưởng của lão như muốn xuất chiêu, song không dám. Lão lẳng lặng hít vào một hơi dài định tĩnh tinh thần rồi lạnh lùng :

- Tiểu tử, lần này đến lượt ngươi !

Thiên Kỳ cười nhạt :

- Điều này e không phải là thực tâm của tôn giá !

Câu nói của Thiên Kỳ chưa dứt thì "vù" một tiếng, nhanh như điện xẹt Thiên Đức xuất kỳ bất ý muốn chế ngự chàng trai trong chiêu thức bất ngờ này. Song chưởng của lão ập đến ngực của Thiên Kỳ khí thế vô cùng khủng khiếp !.

Mai Phụng Linh giật bắn mình nét mặt lại hoảng loạn.

Thế nhưng thật ngoài dự liệu của mọi người, song chưởng của Thiên Kỳ đã phóng lên từ bao giờ và trong chưởng ảnh thấp thoáng hình song long cuộn mình, hình như chàng trai đã đọc được gian kế của lão già sát thủ một thời kia. Khi song phương chạm vào nhau thì mọi âm thanh kinh người kia đều không còn nữa, chưởng phong của Thiên

Đức mạnh như bài sơn thoáng chốc đã không còn. Người ta chỉ cảm giác được chuồng lực do áp lực của nó đến ngạt thở song lại không nhìn thấy gì khác trên hiện trường. Sự việc biến chuyển quá nhanh ngoài ý tưởng của mọi người. Thiên Đức chỉ kêu lên:

- Tiềm Long Ẩn..

Do nhiều năm kinh nghiệm trên giang hồ, tuy lão Nộ Hải Hung Sát trong lòng kinh hãi song tâm trí không hề mê hoặc, thanh âm của lão vừa dứt thì cũng nhanh như một con hải cẩu, lão lạng người tránh luồng chuồng phong rồi thụt mình nhanh xuống lòng biển cả.

Tợ hồ như cùng một lúc với Thiên Đức lặn xuống biển, trên khuôn mặt Thiên Kỳ xuất hiện những nét lạnh lùng. Chàng nhìn quanh bốn phía như ngắm nhìn những tử thi nổi trên mặt nước mà không truy quét đối thủ. Khóe miệng chàng nhếch lên như thể hiện một nụ cười xa xăm khiến không ai có thể đoán ra lòng chàng lúc này đang nghĩ đến điều gì !

Trên thuyền, vừa nhìn thấy Nộ Hải Hung Sát đào tẩu, Lỗ Dũng rất hoang mang, khổ nỗi không biết bơi nên chỉ biết dậm chân la làng :

- Đừng thả hổ về rừng mà di căn hậu họa? Thiên Kỳ, người phát rồ rồi sao!

Bốc Tà Tư Không Linh nghiêm sắc mặt :

- Tam đệ

Lỗ Dũng tròn tròn mắt :

- Các người không quan tâm đến thì thôi nhưng không thể ngăn cấm được ta nói, ta có miệng riêng của ta !

Sắc mặt của Bốc Tà trầm hẳn xuống:

- Tam đệ ! người quên những gì Đồng công tử nói trước đây rồi sao?

Lúc này Lỗ Dũng vẫn đang ảm ức vì Thiên Kỳ để cho lão Thiên Đức trốn thoát nên chẳng buồn suy nghĩ, buột miệng nói :

- Ta chẳng nhớ gì bây giờ cả !

Huyết Phán lạnh lùng :

- Người quên rồi ư? Đồng công tử nói rằng bản thân công tử không phải là một người từ bi !

Lỗ Dũng là người nóng nảy bộc trực lúc nhất thời không hiểu hết hàm ý Huyết Phán nên gãi hồ đồ nói:

- Từ với chả từ bi ta thấy có quan hệ gì đâu? Lão ôn dịch kia đã chạy mất rồi một Bốc Tà bỗng chỉ tay về phít xa xa trên mặt biển nói :

- Người thử nhìn lại xem sao !

Lỗ Dũng vừa phóng mắt nhìn ra xa, thốt nhiên giật mình buột miệng :.

- Quái ! lão tặc kia sao lại chết đuối thế hả?

Quả thật thế, lúc này người ta thấy rõ ràng thi thể của Nộ Hải Hung Sát đang nổi giữa người trên mặt biển. Trên người lão hình như không có vết tích nào chỉ là trên khuôn mặt mang đầy nếp gấp thời gian hiển hiện một hình rồng cuộn mình sống động đỏ thắm.

Bốc Tà trầm hần giọng :

- Lão Tam, xem trên khuôn mặt của lão người có biết vì sao lão chết không?

Thực ra không đợi Bốc Tà nhắc nhở, lúc này Lỗ Dũng đang nhìn chằm chằm trên khuôn mặt của tử thi và hoàn toàn vỡ lẽ !

Phụng Linh lúc này đã bước đến bên Thiên Kỳ, nàng nói qua hơi thở :

- Đồng công tử? chúng ta đã thoát qua một tai kiếp !

Tia mắt lồng Thiên Kỳ có vẻ đã dịu lại phần nào song khuôn mặt của chàng vẫn lạnh lùng, chàng nói :

- Mai cô nương ! Tất cả tai ương chỉ mới bắt đầu đó thôi !

- Chỉ mới bắt đầu ư?

Nàng ngẩn ngơ lặp lại rồi thấp giọng nói tiếp :

- Đúng rồi ! Đồng công tử, trước đây tôi cũng muốn phải có một sự bắt đầu như vậy nhưng tôi không có đủ dũng khí. Không phải tôi sợ chết, mà là... mà....

Giọng nói nàng thấp dần và như không đủ sức để nối tiếp, cùng với thanh âm nhỏ dần là mặt phấn hồng lên như đoá hồng trong nắng xuân..

Thiên Kỳ gật nhẹ đầu, giọng chàng có vẻ thành khẩn :

- Tôi hiểu Mai cô nương, tôi hiểu rất rõ tình cảnh của cô trong những năm qua!.

Lòng cô gái ấm áp hẳn lên. Nàng có cảm giác như trong biển người vô tận đầy rẫy cạm bẫy và hận thù, nàng đã tìm thấy một người duy nhất có thể hiểu và đồng cảm với nàng, nàng nói giọng kích động :

- Hiện tại tôi rất mong chỉ là sự bắt đầu để còn... để còn.. cùng công tử đồng cam cộng khổ !

Thanh âm câu nói càng lúc càng nhỏ dần. Những chữ cuốn cùng hình như chỉ nói cho chính nàng nghe vậy.

Lúc này phía trên thuyền, Lỗ Dũng như đã hoàn hồn lại trước những việc quá bất ngờ, gã như không nén được hân hoan gọi lớn lên :

- Tiểu tử ! Tiêm Long ẩn đại khái là như vậy đó ư? Người thật là có bản lĩnh. Ta cứ ngỡ rằng lão quỷ đã đào tẩu mất rồi!

Thiên Kỳ từ từ quay người lại, khuôn mặt chàng vẫn bình thản song hình như vẻ lạnh lùng đáng sợ đã không còn, chàng cười nhẹ nói :

- Huynh đài ! Huynh là một người nhiệt tâm !

Lỗ Dũng như ngờ ngác :

- Nhiệt tâm? ta có nhiệt tâm ư? Tại sao ta chưa hề nghe qua người khác nói về ta như vậy?

Thiên Kỳ lại cười nói :

- Lời của tại hạ phát xuất tự tấm lòng thành. Ba vị bấy lâu như chim trời cá nước đã hạc nhàn vân, vậy mà đối với Thiên Kỳ này lại có lòng nhiệt thành đặc biệt !

Bốc Tà cất tiếng cười hào phóng nói:

- Đồng huynh, nếu căn cứ bề ngoài mà luận thì Đồng huynh là một người không biết quan tâm đến sự an nguy của người khác nhưng thực sự thì... quả thực khiến cho huynh đệ chúng tôi ngạc nhiên vô cùng !

Thiên Kỳ nhẹ nhàng nói :

- Huynh đài vang tiếng thần bốc đã lâu hẳn đã sớm biết cân nhắc mọi chuyện ! Đồng mỗ thật không dám đa ngôn !

Nói xong chàng tung mình nhảy lên chiếc thuyền lớn, Phụng Linh cũng theo sau như bóng với hình. Bốc Tà nhìn sang hai vị huynh đệ của mình rồi thông thả nói :

- Lập trường trung lập của chúng ta e đã đến lúc phải thay đổi rồi

Huyết Phán lạnh lùng :

- Lấy ít địch nhiều nơi chốn đầm rồng hang cọp kia cũng thật là căng thẳng đó

Lỗ Dũng lại cười lớn lên :

- Nhật Nguyệt Bang khí số đã tận, càng căng thẳng thì càng hay chớ chẳng sao !

Tà Bốc lại cười nói :

- Sự việc này như vậy là chúng ta đã quyết định xong, song quả này kết cục thế nào trây giờ ta bói không linh nữa rồi

Ngôn từ của họ nghe ra thì thật nhẹ nhàng, kỳ thực đó là một quyết định trọng đại bởi lẽ uy thế của Nhật Nguyệt Bang trên giang hồ quá lớn, nó đã hàn sâu trong tâm khảm của mỗi một nhân vật trên giang hồ. Thần Châu Tam Tà quyết định xong nhìn sang phía Thiên Kỳ lúc này đã lên thuyền, họ không ngần ngại gì nhảy vọt sang chiến thuyền của Thiên Kỳ

Nhưng cơn sóng hiền hòa xanh trong chập chờn ru những thây người nổi trên mặt biển bằng những giai điệu bất tận... trong ánh hoàng hôn mờ ảo, con thuyền của họ từ từ thẳng tiến Mai Đảo.

Những cây mai khô cần trên Mai Đảo như vừa hồi sinh sau mùa rụng lá, những chồi biếc lá non phủ một màu xanh mơn mớn trên hòn đảo tuyệt mỹ này. Sự thay đổi màu sắc này hình như báo trước cho một sự bắt đầu gì khác chẳng?

Những tòa lầu gác được xây dựng ở chính giữa hòn đảo trông nguy nga tráng lệ bao xung quanh là những hàng cây mai già tầng tầng lớp lớp điểm tô cho hòn đảo ẩn chứa huyền thoại này. Cả hòn đảo chu vi không quá mười dặm song lại cách biệt hoàn toàn với chốn hồng trần, cảnh sắc lại tốt tươi trông chẳng khác gì chốn bồng lai tiên cảnh.

Lúc Tày tuy rằng đã đèn gần canh hai song trong những lầu gác nối tiếp nhau trên hòn đảo kia vẫn sáng trưng như ban ngày. Những ngọn đèn chữ thọ màu sắc đủ loại sáng rực khắp nơi. Vừa bước lên đảo chỉ nhìn qua cũng biết hẳn đây là ngày mừng thọ của một nhân vật quan trọng nào đó.

Qua bức tường cao gần một trượng kia cứ vang ra nhưng tiếng hoan lạc không dứt, nào là lời chúc tụng, nào là mệnh lệnh nào là tiếng chấp hành. Mọi âm thanh trộn lẫn vào nhau tạo thành một loại âm thanh nghe rất vui tai vọng ra từ tòa đại sảnh.

Đúng như dự đoán, từ trong tòa nhà hùng vĩ như một cung điện kia lúc này có không dưới một trăm người đang nâng cốc chúc tụng vang động cả lên. Từng đội hán tử vận toàn màu đen lo châm rượu pha trà lui tới như những con thoi trên các bậc thềm của đại sảnh. Từ trên xuống dưới hai dãy bàn dài xếp theo hình cánh nhạn, bên trên đây áp những sơn hào hải vị trông chẳng khác gì buổi yến tiệc của các bậc đế vương. Trên bức tường chính giữa là một bức vạm thọ đồ dài xuống chấm đất. Bên trên chiếc án phía trước vạm thọ, bài trí đầy những cây đến chúc thọ rực rỡ. Phía trước chiếc án là một chiếc bàn được đặt rất ngay ngắn và bên trên có lẽ là chủ nhân, một lão già phương phi quốc thước, tóc trắng như cước niên kỷ ước chừng bát tuần. Tuy niên kỷ đã cao song đôi mắt sáng rực, linh hoạt vừa lại có vẻ thâm trầm đáng sợ. Ngay bên dưới lão, bên trái là ba lão hòa thượng niên kỷ cũng đã quá cao, đôi mắt họ lim dim như đang thiền định vậy. Phía bên trái ngồi đối mặt với ba hòa thượng thiếu lâm là một lão đạo sĩ ảo quần lam lũ, mũ đội xiên lệch trông nhếch nhác đến lạ. Tiếp theo bên dưới là toàn những nhân vật giang hồ có máu mặt cả. Bữa tiệc vừa linh đình vừa uy nghi, vừa trịnh trọng vừa có không khí đe dọa mọi người.

Lúc này, hình như các nhân vật võ lâm đã đến hồi cao hứng do men rượu kích thích, cứ rượu vào lời ra, rào rào bất tận những chuỗi cười, dù có lắng tai để nghe cũng khó phân biệt được ai nói điều gì.

Ngay khi đó, một đài hán y trang chỉnh tề bước vào cao giọng hô lên :

- Ba vị đại hiệp ở Trung Châu đến !

Cũng đột ngột như. tiếng hô, không khí trong đại sảnh bỗng chốc lắng xuống một sự im lặng khá bất ngờ...

Đôi mày bạc của lão già tóc trắng chợt chau lại, mặt lộ vẻ nghi hoặc tự nhủ:

- Lúc này không còn thuyền nữa, ba gã này làm sao có mà lên đảo được?

Tuy vậy lão già ứng xử rất nhanh, lão cười lớn nói :

- Các vị cứ việc tiếp tục mời rượu, lão phu sẽ quay lại ngay !

Lão nói xong chưa kịp rời khỏi chiếu thì một giọng nói vang lên rành rọt từ bậc cấp ở ngoài tiền sảnh :

- Thần Châu Tam Tà không dám linh động đến buổi mừng thọ !

Thanh âm vừa dứt thì Thần Châu Tam Tà đã xuất hiện ngay trước mặt mọi người. Điều đáng nói là ở giữa họ còn có một đôi kim đồng ngọc nữ đẹp như trong thần thoại song có điều khuôn mặt họ lạnh lùng như đến từ một cảnh giới nào khác vậy.

Những ánh mắt của những người có mặt đều dán chặt vào đôi nam nữ này như bị thôi miên vậy. Lão già tóc trắng cũng không kìm được ngạc nhiên nhìn họ, không khí trong đại sảnh lại lắng xuống tĩnh lặng đến đáng sợ.

Đột nhiên một giọng nói vang lên từ bên trong:

- Chính nó ! Nó là Mai Phụng Linh !

- o O o -